

Mål C-183/23**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

22 mars 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (Polen)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

27 februari 2023

Kärande:

Credit Agricole Bank Polen SA

Svarande:

AB

Saken i det nationella målet

Yrkande om betalning av ett belopp enligt ett kortfristigt låneavtal som ingåtts av en frånvarande utländsk låntagare

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Artikel 267 FEUF – Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 – Behörighet vid konsumenttvister – Kortfristiga låneavtal – Utländska låntagare – Svaromål i form av åtgärder som vidtas av den gode mannen för en frånvarande svarande – Delgivning av stämningsansökan

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

1. Ska artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbetning) tolkas så, att bestämmelserna i denna förordning är tillämpliga vid fastställandet av behörig domstol för en frånvarande konsument som inte är medborgare i en medlemsstat och om vilken det, å enda sidan råder visshet om att vederbörandes senast kända

vistelseort var i en medlemsstat, och å andra sidan om vilken det föreligger trovärdiga uppgifter som gör det möjligt att dra slutsatsen att vederbörande inte längre är bosatt i den medlemsstaten, men det däremot saknas trovärdiga uppgifter som tyder på att vederbörande har lämnat unionens territorium och återvänt till den stat där denne är medborgare?

2. Ska artikel 26.1 och 26.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område tolkas så, att ett svaromål från en god man, som utsetts i enlighet med en medlemsstats nationella lagstiftning att företräda en frånvarande konsument, ersätter ett svaromål från denna konsument, på så sätt att behörig domstol kan fastställas i en medlemsstat, trots att det föreligger trovärdiga uppgifter som visar att konsumenten inte längre har hemvist i den medlemsstaten?

Anförda unionsbestämmelser

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1), artiklarna 6, 17.1, 18.2, 26.1 och 26.2 samt 28.1.

EU-domstolens dom av den 15 mars 2012, G mot Cornelius de Visser (C-292/10, ECLI:EU:C:2012:142).

EU-domstolens dom av den 17 november 2011, Hypotečni banka a.s. mot Udo Mike Lindner (C-327/10, ECLI:EU:C:2011:745)

EU-domstolens dom av den 2 april 2009, Gambazzi mot DaimlerChrysler Canada Inc. och CIBC Mellon Trust Company (C-394/07, ECLI:EU:C:2009:219).

EG-domstolens dom av den 10 oktober 1996. Hendrikman och Feyen mot Magenta Druck & Verlag GmbH (C-78/95, ECLI:EU:C:1996:380)

Anförda nationella bestämmelser

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (lag av den 17 november 1964 om civilprocesslagen), artiklarna 69 § 3, 139 §§ 1 och 2, 144 § 1 och 146 (konsoliderad version, Dz.U. 2021 pos. 1805)

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Genom ansökan av den 22 december 2021, som ingavs till Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (Distriktsdomstolen i Warszawa, Śródmieścia w Warszawie, Polen) (nedan kallad den hänskjutande domstolen),

yrkade käranden, Credit Agricole Bank Polska S.A. att svaranden skulle förpliktas att betala 10 591,64 PLN (cirka 2 250 EUR), jämte ränta och rättegångskostnader, enligt ett kreditavtal av den 16 juli 2020 om köp av lös egendom (mobiltelefon, Apple 11 Pro) som käranden ingått med svaranden. Svarandens adress angavs både på kreditavtalet och i ansökan.

- 2 I förevarande mål är det ostridigt att svaranden ingick avtalet som konsument, det vill säga utan samband med sin yrkes- eller förvärvsverksamhet. Den hänskjutande domstolen har slagit fast att om förordning nr 1215/2012 är tillämplig ska domstolens behörighet i detta fall fastställas på grundval av artikel 17.1 b och artikel 18 i denna förordning.
- 3 Den 30 mars 2022 utfärdade den hänskjutande domstolen ett betalningsföreläggande, genom vilket den förpliktade svaranden att till käranden betala ett belopp på 10 591,64 PLN, jämte högsta möjliga avtalsenliga dröjsmålsränta beräknat på 9 952,30 PLN från och med den 18 maj 2021 till dess betalning sker, samt ett belopp på 770,69 PLN som ersättning för rättegångskostnader, jämte lagstadgad dröjsmålsränta från och med den dag då betalningsföreläggandet vann laga kraft fram till betalningsdagen.
- 4 En försändelse med en kopia av ansökan tillsammans med en kopia av betalningsföreläggandet och betalningsanmodan till svaranden skickades till den adress som angavs i ansökan, som returnerades med anledning av att den inte mottagits av adressaten. I enlighet med nationell rätt förpliktade den hänskjutande domstolen kärandens ombud att inom två månader delge, genom delgivningsman, en kopia av ansökan och betalningsföreläggandet – vid äventyr av att förfarandet vilandeförklaras.
- 5 Genom skrivelse av den 15 september 2022 underrättade kärandens ombud domstolen om att delgivning genom delgivningsman inte kunnat äga rum, eftersom adressaten inte påträffats på denne adress.
- 6 Genom beslut av den 4 oktober 2022 utsåg den hänskjutande domstolen en god man för frånvarande svarande. Ett meddelande om utseende av god man tillkännagavs, i enlighet med nationell rätt, på den hänskjutande domstolens och kommunens anslagstavla, vilket även delgavs den gode mannen åtföljt av en kopia av ansökan och betalningsföreläggandet.
- 7 Genom skrivelse av den 26 oktober 2022 bestred den frånvarande svarandens gode man betalningsföreläggandet av den 30 mars 2022, i vilket den angav att käranden inte hade gjort gällande någon grund till det yrkade beloppet, med hänvisning till ansökan i sak. Den gode mannen påpekade vidare att den, trots sina försök, inte hade kunnat fastställa svarandens vistelseort. Den gode mannen gjorde emellertid inte någon invändning om att den polska hänskjutande domstolen saknade behörighet.

- 8 Genom flera på varandra följande begäran vände sig den hänskjutande domstolen till flera organ för att kontrollera huruvida det i deras databaser fanns uppgifter om svaranden som skulle göra det möjligt att fastställa dennes hemvist.
- 9 Den hänskjutande domstolen har således kontrollerat motpartens uppgifter i PESEL-databasen [Powszechny Elektroniczny System Ewidencji Ludności, PESEL (gemensamt elektroniskt system för folkbokföring som innehåller identifikationsnummer för fysiska personer som är polska medborgare)]. Till följd av detta fastställdes att svarandens senaste registrerade adress enligt PESEL-databasen var i Polen, och att svaranden hade anmält sin avsikt att lämna denna adress i juni 2018.
- 10 Den hänskjutande domstolen kontrollerade huruvida svaranden var frihetsberövad i Polen enligt uppgifter i NOE-SAD-systemet [Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności, NOE-SAD (central databas om personuppgifter för frihetsberövade personer)] som innehåller ett register över personer som frihetsberövats inom Polens territorium. Det konstaterades följaktligen att svaranden inte var frihetsberövad i Polen.
- 11 Den hänskjutande domstolen begärde därefter att Mazowiecki Urząd Wojewódzki w Warszawie (kontoret för Masoviens vojvodskap i Warszawa, Polen) (den behöriga myndigheten för uppehållstillstånd, det vill säga utfärdande av arbetstillstånd till utlänningar som är bosatta i Masoviens vojvodskap) skulle ange huruvida svaranden hade ett aktuellt uppehållstillstånd i Polen och huruvida hans nuvarande adress var känd. Kontoret uppgav att svaranden inte hade ansökt om att folkbokföras i Polen.
- 12 Den hänskjutande domstolen begärde även att Straż Graniczna (gränspolisens, Polen) skulle ange huruvida det fanns uppgifter om att svaranden passerat landets gränser i gränspolisens register. Gränspolisens uppgav att endast en gränspassage hade registrerats mellan den 9 januari 2013 och den 8 januari 2023, nämligen svarandens ankomst till Warszawas flygplats den 29 september 2017. Någon annan passage av Polens gränser hade inte registrerats.
- 13 Samtidigt förpliktade den hänskjutande domstolen kändens ombud att bevisa att svaranden har vistelseort i Polen, eftersom polsk domstol i sådana fall ex officio bedöms som behörig, och upplyste honom om lydelsen av artikel 18.2 i förordning nr 1215/2012. Kändens ombud meddelade att han inte hade tillgång till någon information om svarandens nuvarande bostadsadress.

Parternas huvudsakliga argument i det nationella målet

- 14 Parternas argument anges inte i detalj i beslutet om hänskjutande.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 15 Första tolkningsfrågan: Under de ovan angivna omständigheterna vill den hänskjutande domstolen för det första få klarhet i huruvida – för det fall talan väcks mot en frånvarande konsument som inte är medborgare i en medlemsstat och om vilken det, å ena sidan råder visshet om att vederbörande senast kända vistelseort varit i en medlemsstat (Polen), och å andra sidan om vilken det föreligger trovärdiga uppgifter som gör det möjligt att dra slutsatsen att vederbörande inte längre är bosatt i den medlemsstaten, men när det däremot saknas trovärdiga uppgifter som tyder på att vederbörande har lämnat unionens territorium och återvänt till den stat där denne är medborgare – bestämmelserna i förordning nr 1215/2012 är tillämpliga eller om den ska avgöra frågan om sin (den hänskjutande domstolens) behörighet enbart på grundval av nationell rätt.
- 16 Svaranden i målet vid den nationella domstolen är en person som inte är medborgare i en medlemsstat. Den mest uppenbara anknytningen mellan målet vid den nationella domstolen och unionsrätten, det vill säga svarandens medborgarskap, saknas således.
- 17 Den hänskjutande domstolen fann, på grundval av uppgifter från gränspoliserna, att svaranden inte passerat Polens yttre gräns. Det bör däremot påpekas att gränspoliserna inte utför gränskontroller vid Polens gränser mot andra stater som är parter i Schengenavtalet. Det är därför inte möjligt att avgöra huruvida svaranden har lämnat Polen för en annan medlemsstat. Samtidigt finns det trovärdiga uppgifter (det vill säga att svarandens adress saknas i de statliga databaserna sedan 2018), som gör detta troligt. Med hänsyn till dessa omständigheter anser den hänskjutande domstolen att det är högst sannolikt att svaranden för närvarande är bosatt på en annan medlemsstats territorium än Polens, men att domstolen inte har möjlighet att otvetydigt kontrollera denna uppgift.
- 18 I artikel 6.1 i förordning 1215/2012 föreskrivs att om svaranden inte har hemvist i en medlemsstat, bestäms domstolarnas behörighet som regel enligt nationell rätt. Denna bestämmelse återger artikel 4.1 i den tidigare förordningen nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. EU-domstolen har vid flera tillfällen uttalat sig om tolkningen av den sistnämnda bestämmelsen.
- 19 I sin dom av den 15 mars 2012, G mot Cornelius de Visser (C-292/10, ECLI:EU:C:2012:142) fann EU-domstolen att artikel 4.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att artikel 5.3 i samma förordning tillämpas på en skadeståndstalan som avser driften av en webbplats, mot en svarande som troligtvis är unionsmedborgare, men vars vistelseort är okänd, om den domstol vid vilken talan väcktes inte har tillgång till bevis med hjälp av vilka den kan dra slutsatsen att nämnda svarande faktiskt har hemvist utanför Europeiska unionen. I punkt 40 i den domen betonade EU-domstolen att begreppet ”[svarande som] inte har hemvist i en medlemsstat”, i artikel 4.1 i förordning nr 44/2001 ska förstås så, att tillämpandet av de nationella

behörighetsreglerna i stället för de enhetliga behörighetsreglerna enbart är möjligt om den domstol vid vilken talan väckts har tillgång till bevis med hjälp av vilka den kan fastställa att svaranden, unionsmedborgare utan hemvist i domstolsmedlemsstaten, faktiskt har hemvist utanför unionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 november 2011, Hypotečni banka a.s. mot Udo Mike Lindner, C-327/10, EU:C:2011:745).

- 20 Detta tyder på att artikel 6.1 i förordning nr 1215/2012 enligt unionsrätten i princip ska tillerkännas ett så brett tillämpningsområde som möjligt. Denna bestämmelse ska med andra ord anses vara tillämplig varje gång det inte är säkert att svaranden har hemvist utanför unionen. Detta möjliggör en mer omfattande harmonisering av frågan om domstols behörighet mellan medlemsstaterna och säkerställer att ingen aktör som (även om det inte är säkert) har hemvist i unionen berövas det unionsrättsliga skyddet.
- 21 Den hänskjutande domstolen vill emellertid få klarhet i huruvida en sådan tolkning av artikel 6.1 i förordning nr 1215/2012 även kan tillämpas då svaranden är en person som inte är medborgare i någon medlemsstat.
- 22 Kriteriet för att ett gränsöverskridande förfarande ska anses vara av unionsrättslig karaktär, i den mening som avses i behörighetsreglerna i förordning nr 1215/2012, grundar sig i princip inte på nationalitet, utan på hemvist. Denna regel uttrycks fullt ut i artikel 4.1 i förordning nr 1215/2012, enligt vilken talan mot den som har hemvist i en medlemsstat ska väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han eller hon har medborgarskap.
- 23 I domen i det ovannämnda målet Hypotečni banka ansåg EU-domstolen emellertid att medborgarskapskriteriet – när det råder ovisshet om hemvisten – utgjorde ett relevant kriterium som talar för behörighetsfrågans unionsrättsliga karaktär (punkt 32 i den domen). Den hänskjutande domstolen ifrågasatte därför om just tillämpningen av den särskilda presumtionen för tillämpning av förordning 1215/2012 avseende personer som med största sannolikhet är bosatta inom en medlemsstats territorium – utan att det vare sig är säkert eller möjligt för den hänskjutande domstolen att avgöra i vilken medlemsstat som vederbörande är bosatt – även är möjlig för det fall personerna inte är medborgare i någon medlemsstat.
- 24 Enligt den hänskjutande domstolens uppfattning kräver principen om ett effektivt domstolskydd enligt unionsrätten, liksom behovet av att skydda rättigheterna för personer som (även om det inte är säkert) har hemvist i unionen, att de regler som följer av förordning nr 1215/2012 är tillämpliga på dessa personer, i synnerhet när de förblir konsumenter – och därmed tillika aktörer som åtnjuter ett särskilt skydd enligt unionsrätten (artikel 169 FEUF). Det ska påpekas att det i denna förordning föreskrivs en hög skyddsnivå för konsumenternas rättigheter med utgångspunkt i att talan i princip endast kan väckas mot konsumenten vid domstolen i den stat där han eller hon har sin hemvist (artikel 18.2 i förordning nr 1215/2012). Den nationella lagstiftningen innehåller inte någon sådan omfattande standard för

skydd av konsumentens rättigheter när det gäller domstolens behörighet. Om det således kan anses att en svarande som befinner sig i en sådan situation som den i målet vid den nationella domstolen inte omfattas av det skydd som föreskrivs i förordningen enbart på grund av att det inte är möjligt att otvetydigt bekräfta att vederbörande är bosatt i en medlemsstat – samt på grundval av ett kriterium om nationalitet som inte avser förordningen – skulle detta innebära att den hänskjutande domstolen, utan grund, nekar svaranden unionsrättens skydd.

- 25 Den hänskjutande domstolen anser att svaret på frågan i princip kräver att följderna av två risker avvägs gentemot varandra. Det rör sig dels om risken för att det felaktigt antas att svaranden har hemvist i unionen trots att det inte finns någon sådan hemvist, dels om risken för att det felaktigt antas att svaranden inte har hemvist i unionen, trots att det faktiskt finns en sådan hemvist. I det första fallet består risken i att man använder sig av de behörighetskriterier som följer av bestämmelserna i förordningen, utan att det finns någon verklig grund för detta. Eftersom bestämmelserna i förordningen i detta avseende ger konsumenten ett mer omfattande skydd än den nationella lagstiftningen, kommer detta inte att vara till nackdel för konsumenten. I det sistnämnda fallet skulle detta emellertid äventyra förordningens ändamålsenliga verkan, eftersom en konsument som har hemvist i en medlemsstat i unionen berövas det effektiva skydd som följer av unionsrätten enbart på grund av att domstolen inte med säkerhet har kunnat fastställa konsumentens vistelseort.
- 26 Mot bakgrund av det ovan anförda anser den hänskjutande domstolen att den första tolkningsfrågan ska besvaras jakande.
- 27 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida det, i ett sådant förfarande som det i målet vid den nationella domstolen, är möjligt att anse – på grundval av de åtgärder som vidtagits av den frånvarande svarandens gode man – att svaranden gått svaromål och därmed gjort gällande att den polska domstolen är behörig.
- 28 EU-domstolen har vid flera tillfällen påpekat att förordning 44/2001 (och numera det jämförbara synsättet i förordning 1215/2012) inte utgör hinder för att det i en medlemsstat tillämpas en nationell processrättslig bestämmelse på grundval av vilken – i syfte att undvika en situation där käranden berövas tillgång till rättslig prövning på grund av att svarandens hemvist inte kan fastställas – talan kan väckas mot en person vars hemvist är okänd utan att denne är närvarande, under förutsättning att den domstol vid vilken talan har väckts har förvärvat sig om att alla de efterforskningar som krävs enligt omsorgsprincipen och principen om tro och heder har genomförts för att finna nämnda svarande (dom av den 17 november 2011. *Hypoteční banka a.s. mot Udo Mike Lindner*, C-327/10, ECLI:EU:C:2011:745).
- 29 Institutionen *curator absentis* är allmänt känd i de flesta av medlemsstaternas civilrättsliga förfaranden. Avsikten med denna institution är att säkerställa rätten till domstolprövning för en kärande som (av skäl som ligger utanför dennes

kontroll) inte kan fastställa svarandens nuvarande hemvist. I detta avseende bör det upprepas i likhet med EU-domstolen dom (i målet Hypotečni banka, punkt 53) att en möjlighet att fullfölja förfarandet utan svarandens vetskap genom delgivning av en god man som utsetts av domstolen, vilket skett i det nationella målet, begränsar svarandens rätt till försvar. Begränsningen är dock motiverad med hänsyn till kärandens rätt till ett effektivt skydd, eftersom denna rätt skulle vara rent teoretisk om en sådan möjlighet inte fanns (dom av den 2 april 2009, Marco Gambazzi mot DaimlerChrysler Canada Inc. och CIBC Mellon Trust Company, C-394/07, ECLI:EU:C:2009:219).

- 30 Den hänskjutande domstolen har inte för avsikt att ifrågasätta legitimiteten av denna institution. Den hänskjutande domstolen tvivlar emellertid på att den gode mannen för frånvarande konsument kan godta en domstol – som inte anses behörig i enlighet med artikel 26.1 i förordning 1215/2012 – genom att gå i svaromål utan att framställa någon invändning om domstolens bristande behörighet.
- 31 EU-domstolen svarade indirekt på denna fråga i dom av den 10 oktober 1996, Bernardus Hendrikman och Maria Feyen mot Magenta Druck & Verlag GmbH (C-78/95, ECLI:EU:C:1996:380) att den omständighet att ett ombud som inte har utsetts av svaranden går i svaromål inte kan tolkas som att svaranden går i svaromål i den mening som avses i artikel 27.2 i Brysselkonventionen (tidigare artikel 34.1 i förordning nr 44/2001 och därefter (indirekt) artikel 45 b i förordning nr 1215/2012).
- 32 Situationen i målet vid den nationella domstolen skiljer sig väsentligt från situationen i målet Hendrikman. Medan ombudet i det målet var ett bristfälligt utsett ombud, är det i det aktuella målet vid den nationella domstolen talan om en god man för frånvarande svarande som har utsetts i enlighet med nationell rätt, och som enligt nationell rätt har befogenhet att utföra alla handlingar i samband med målet. Vidare handlade frågan i målet Hendrikman – avseende frågan om att gå i svaromål – villkor för att inte erkänna ett domstolsavgörande, och inte om domstolens behörighet av ett erkännande.
- 33 En situation som liknar den som är aktuell i det nationella målet har ägt rum i målet Hypotečni banka. Såsom generaladvokaten Trstenjak påpekade i sitt förslag till avgörande av den 8 september 2011, syftar artikel 16.2 i förordning nr 44/2001 till att skydda konsumenten mot möjligheten att talan väcks vid andra domstolar än domstolarna i den medlemsstat där konsumenten har sin hemvist. Om en konsument tillskrevs ett svaromål från en god man, som har utsetts för konsumenten utan dennes önskan eller kännedom, och därmed motiverade domstolens behörighet, skulle det finnas risk för att den ändamålsenliga verkan av artikel 16.2 i förordningen begränsades (punkt 82 i detta förslag). EU-domstolen tog emellertid inte uttryckligen upp denna fråga i domen Hypotečni banka.
- 34 Omständigheterna i förfarandet i målet Hypotečni banka skiljer sig emellertid från omständigheterna i förevarande mål. I målet Hypotečni banka rörde det sig om a)

ett långfristigt hypotekslån, där det b) framgick av avtalets ordalydelse att konsumenten var skyldig att upplysa om varje byte av sin hemvist, och där c) talan väcktes medan avtalet fortfarande var i kraft. Förevarande mål avser ett kortfristigt låneavtal. Det är således svårt att klandra konsumenten för att inte ha upplyst sin avtalspart om bytet av sin hemvist.

- 35 I samband med detta resonemang ska det påpekas att det i artikel 26.2 i förordning nr 1215/2012 föreskrivs en särskild skyldighet att skydda konsumenten mot ett fastställande av domstols behörighet som skulle kunna följa av att konsumenten inte kände till förordningens bestämmelser om domstols behörighet och konsekvenserna av att det inte gjorts någon invändning om domstolens bristande behörighet. För att konsumenten ska anses ha godtagit att en domstol är behörig i den mening som inte följer av förordningen – i princip med beaktande av ordalydelsen i artikel 18.2, det vill säga att domstolen på den ort där han eller hon har sin hemvist är behörig domstol – måste konsumenten upplysas om sin rätt att bestrida domstolens behörighet samt om följderna av att gå eller inte gå i svaromål.
- 36 Den hänskjutande domstolen anser att det huvudsakliga syftet med artikel 26.2 i förordning nr 1215/2012, om att skydda konsumenten mot de negativa effekterna av dennes bristande kännedom om förordningen, skulle inskränkas om en konsument eventuellt skulle kunna upplysas av en god man som utsetts för konsumenten i egenskap av frånvarande svarande. Det är nämligen endast konsumenten, som agerar direkt och med full kännedom om förordningens konsekvenser, som har möjlighet att fritt avstå från de rättigheter som följer av förordningen, det vill säga att godta behörigheten i en annan stat än den där han eller hon är bosatt. Även om det är riktigt att *curator absentis* ska företräda konsumentens intressen och att denne enligt nationell rätt har rätt att utföra alla handlingar i samband med målet, kvarstår det faktum att det med hänsyn till principen om ett effektivt skydd enligt förordningen inte kan godtas att även den gode mannen kan godta en domstols behörighet genom att gå i svaromål.
- 37 Den behörighet som uppstår till följd av ett erkännande enligt artikel 26 i förordning 1215/2012, är ett uttryck för den kontradiktoriska (tvistiga) karaktären i medlemsstaternas civilrättsliga förfaranden, i vilka det är upp till parterna, och inte domstolen, att bevaka sina processuella intressen. För att detta syfte ska kunna uppnås krävs emellertid att båda parterna är parter i tvisten eller åtminstone har haft en sådan möjlighet – det vill säga att de faktiskt har underrättats om den. Även om en fiktiv underrättelse av en god man till vederbörande part gör det möjligt att genomföra förfarandet och att utöva kärandens rätt till domstol, kan detta, enligt den hänskjutande domstolen, inte få till följd att konsumenten berövas sin rätt till en behörig domstol på den ort där han eller hon har sin hemvist endast av den anledningen att den gode mannen inte har gjort någon invändning i detta avseende.
- 38 Den hänskjutande domstolen anser därför att den andra tolkningsfrågan ska besvaras nekande.